

VÁLTOZÁS KÖVETKEZMÉNYEKEL 2.

Nehémiás 10.

Nehémiás sorozat

2018. szeptember 16.

1 Legutóbb, amikor Nehémiás könyvével foglalkoztunk a változásról szólt hozzánk Isten üzenete. A valódi, a lelkünk mélyéig ható változásról, amelyet Isten Lelke és igéje által indít el bennünk. Akkor megállapítottuk, **hogy minden változásnak ára van, annak még inkább, amikor valaki az Isten igazságához akarja igazítani az életét.**

A folytatásban az igazodásról szeretnék beszélni! Kihez vagy mihez igazítja Isten népe a gondolkodását, az életét. Kinek a befolyását, hatását engedi kiteljesedni önmaga felett. Milyen kompromisszumokat köt, milyen engedményeket tesz a környezetének, azokkal a más isteneket imádó népekkel, akik között él. Érezzük, hogy súlyos kérdések ezek! De az, hogy miként válaszol ezekre a kérdésekre Isten népe, nem túlzás: megmaradásának a kérdése!

De ezeket a kérdéseket, nem menjünk el emellett, mi is fel kell tegyük magunknak! Egyéni életünk, közösségünk és egyházunk tekintetében is! Nem teszünk, tettünk túl sok engedményt, nem kötöttünk meg túl sok kompromisszumot a béke kedvéért, vagy azért, hogy könnyebb, áldozatok nélküli utakon jussunk el számunkra kedves gyümölcsökig?

Izrael népe, szembesülve Isten törvényeivel, rádöbben arra, hogy Isten jót akar! A törvények védeni akarnak azzal, hogy „lekerítik” az élhetőség területét, azzal, hogy szilárd és egyértelmű igazodási- és viszonyítási pontot adnak. Nézzetek szét a világban, minden szétfolyik, szétmállik, mert az emberek elvesztették a valódi igazodási pontot! Azt látjuk, hogy az élet egyre élhetetlenebb, az emberek egyre boldogtalanabbak, felémészik egymást, mert „a mindent szabad” elve önpusztítás!

A hívő ember számára tehát nem játék az, hogy komolyan veszi-e Isten akaratát, elveit és rendelkezéseit, vagy sodródik azokkal, akik egy boldogabb és szabadabb élet reményében nem törődnek Isten igazságaival!

2 „**Átok terhe alatt megesküdtünk arra, hogy Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten az ő szolgája, Mózes által adott, és hogy megtartjuk és teljesítjük Urunknak, az Úrnak minden parancsolatát, előírását és rendelkezését.**” – olvastuk. Izrael népe választott! Teljes szívével, teljes elméjével, teljes lelkével és teljes erejével elkötelezte magát arra, hogy Isten igazságaihoz igazítja az életét. Persze könnyű ezt megfogadni, könnyű szavakba önteni, de nehéz megtartani és végig vinni az élet minden egyes területén! Szájhősnek lenni mindig egyszerűbb, mint Isten igéjét megélni a

gyakorlatban. Az engedelmisséget mindig áldás követi. De az áldás csupán ígéret marad, ha azt engedelmisség nélkül akarjuk elérni! És az igazi engedelmisség sokszor „húsbavágó”, sokszor könnyes, mert valami olyan elengedését kéri, várja tőlünk Isten, ami kedves a szívünknek.

Izráel engedelmissége, Isten igazságaihoz való igazodása az élet három fontos területén megy végbe: a házasság, mint a legszemélyesebb, legintimebb közösség területén. A gazdaság és pénzügyek területén, mint amelyek már akkor is az emberi egzisztencia építőkövei voltak. Végül pedig az Istennel való személyes kapcsolat területén, mert ahhoz az emberi élet harmonikus lehessen az is elengedhetetlen, hogy az ember újra adja meg azt, ami az Istené! Nézzük meg röviden, hogy hogyan is történt mindez azért, mert olyan elvekről van szó, amelyeket jó lenne nekünk is újra megszívlelnünk!

3 „Nem adjuk leányainkat az országban élő népekhez, és fiainknak nem veszünk feleséget az ő leányaik közül.” Itt nem egy rasszista-elvről van szó, amely kirekeszti az idegeneket, hanem egy olyan elvről, amely őrzi Isten népének lelki tisztaságát. Csak két bibliai verset hadd olvassak fel: 5Móz 7,3-4. **„Ne házasodj össze velük: ne add lányaidat az ő fiaikhoz, és ne végy fiaidnak feleséget az ő leányaik közül! Mert eltérítik fiaidat tőlem, hogy más isteneket szolgáljanak. Akkor pedig haragra gerjed ellenetek az Úr, és hamar kipusztít téged.”** / 2Kor 6,14 **„Mi köze lehet egymáshoz két embernek, ha az egyik Istennel összhangban akar élni, a másik meg áthágja Isten törvényeit?”** (EFO)

Miért nem mindegy az, hogy kikkel él egy fedél alatt Isten népe, hogy kihez adja lányait, és kit választ fiainak? Mert a másként gondolkodó, más értékrendű, más isten előtt hódoló házastárt „eltérít Istentől” és „megtöri az Istennel való összhangot”. Ne legyenek illúzióink! Ma sincsen ez másként! Egy szerelmi kapcsolatot, pláne a házasság olyan bonyolult és törékeny szövetség, annyi kompromisszummal jár, amelyben két idegen világ találkozik egymással. Akkor is lehet nehéz, ha két hívő ember köti össze az életét. De milyen nehéz akkor, amikor két olyan ember találkozik, akik két merőben más világban gyökereznek!

4 „Ha az országban élő népek árut vagy bármilyen gabonát hoznak eladásra a nyugalom napján, nem vásárolunk tőlük a nyugalom napján vagy más ünnepnapokon. A hetedik évben parlagon hagyjuk a földet, és elengedünk minden tartozást.” Istennek a gazdaságra és a pénzügyekre nézve is vannak kijelentései! A mai ember szívesen szorítja be őt a lelki dolgok területére: „Isten helye a templomban van. De nincs helye a gyárakban, a kereskedelemben, a gazdaságban, vagy bankszektorban.” Ennek a gondolkozásnak is meg lett az eredménye! A munkaerő kizsákmányolása, az elvtelen profitszerzés, vagy a hitelezésekben legalizált uzsora. Mennyire

emberséges világ lenne akkor, ha Isten akarata újra érvényre jutna a gazdaságban és pénzügyi szektorban is! Újra mindenkinek joga lenne a vasárnapi pihenéshez, a kulturált felüdüléshez és feltöltődéshez. Ha arányosan osztanák el a béreket. Ha a mai profit nem élne fel a holnapi élet lehetőségeit. Ha a bankok nem szedhetnének uzso-rát, és hét évenként törölnék a banki tartozásokat. És ha az embereknek csak nagyon indokolt esetben kellene tovább nyújtózkodnia, mint ahogyan a takarójuk ér. Mindez ma utópia! Pedig egyszer valóság volt! Akkor, amikor egy nép elkezdte újra Istenhez igazítani az életét..

5 „**Köteleztük magunkat arra..., nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házáat!**” Ez két dolgot jelentett: először is önmagukat adták, azután adták azt, hálából, önként, amijük volt. Fontos a sorrend! Az az ember, aki önmagát adja, aki Istennek odaszánja, alárendeli az egész életét, annak fog a szíve és pénztárcája is kinyílni az Isten háza anyagi terheinek a hordozására. Az „Isten háza” nekünk nem a templomot jelenti, hanem a gyülekezetünket, az Isten munkáját, az Isten misszióját, a testvéreinket, akikkel egy közösségbe járunk. Vajon észrevesszük a mi „házunk” szükségégeit?

Örülök annak, hogy az elmúlt néhány évben gyülekezetünk bevételei egyre inkább eltolódnak az egyházfenntartói járulék (köznyelven: egyházi adó) felől, a perselybevételek felé. De még van mit csiszolnunk az adakozásunk kultúráján! Fel kell ismer-nünk azt, hogy ha el akarunk érni embereket, akkor nemcsak magunkat, hanem a „mi házunk” anyagi terheit jobban fel kell vállalnunk!

6 Nem szabad elfeledkezzünk arról, hogy ezzel a mély elköteleződéssel még nem oldódott meg Isten népének minden problémája. Továbbra is ott voltak a gazdasági, társadalmi, emberi, anyagi gondok, amikkel küszködtek. A jövő továbbra sem biztosabb, mint tegnap vagy tegnapelőtt. De elkezdődött valami, ami reményre adott okot!

Azzal, hogy a nép elkezdett újra engedelmeskedni, elkezdett újra Isten igazságaihoz igazodni Isten áldásai akadálytalanul áradhattak bele Izráel életébe. Az engedelmes-ség, a magam akaratanak az elengedése, még ha oly nehéz is, azt jelenti, hogy (újra) Istenre bízom magamat. Az Istenbe vetett bizalom pedig sohasem szégyenít meg. Erre maga Isten a garancia! ÁMEN!